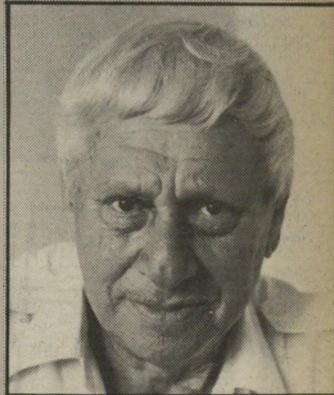

— הוא יעקב שילה בן ה-46. הוא נולד היה קצין בשירותיו ולמד בבצלאל תורה. שימושית, תוך התמקדות על איור עריב הוא נהנה מחופשי-פעולה מלא. עורך העיתון מתעורב רק כשהעובדות

זיק

בנות. הרעה הפוליטית היא שלו. משקיע המון עבודה, קריאה ולימוד מחשבה וקביעת עמדה נחרצת. שבלעדיה רעתו קריקטורה טובה. נכון שאי-אפשר לעצמך פקודה, היום בשעה שלוש תהיה זו הסיבה שיש קריקטורות טובות יותר מנחות. זרדה קלאסית. שילה כחר את טורה המציגה את היטלר שעדיין מוכר את עם נימה של נוסטלגיה לתקופה הזו. כי

זיק

זאב יפה (זיק): האורח ליום ההולדת: סמל 517 חללי לבנון

דעתו, את השנה האחרונה. צריך לזכור שקריקטורה היא לא תמיד רק הצחוק הרגעי. לפעמים אחרי הצחוק אתה חש את המרירות של התקופה.

זאב יפה:

קריקטוריסט הבית

קריקטוריסט הבית של העולם הזה הוא זיק (ראשית-יבות של זאב יפה, קריקטוריסט). בן 57, יליד לטביה, שרכש את השכלתו בגרמניה. למד ציור באקדמיה המפורסמת באוהיו ברסאו. בגיל צעיר מאוד התחיל לכתוב פיליטונים לעיתונות הגרמנית הסוציאליסטית, וצייר להם ציור, איור או קריקטורה. הוא עלה ארצה כדי ללמוד בבצלאל חזר לגרמניה כדי לעסוק בעיתונות. ב-1934 עלה שוב והצטרף לגבעתי-ברנר. כמו כולם היה חקלאי בהתלהו, ורק אחר-כך החל עוסק במיקצועו. הוא ממשיך לכתוב לעיתונות הלועזית בארץ (תחת שם העט ו"ס זאב יפה, מאמריסט) ומשנת 1979 הוא הקריקטוריסט הקבוע של העולם הזה.

תקופת טרגיקומית: למרות שהקריקטורה שבה בחר זיק, התפרסמה כמה ימים לפני סוף השנה שעברה. לא היה מוכן לבחור אחרת. בתקופה טרגיקומית כמו זו הוא חושב שרק קריקטורה טרגיקומית תחיש את הרגשות בשנה החולפת. האורח שבא לחוג את יום הולדתו ה-69 של בנין הפך הסמל של ה-517 שאינם יכולים להשתתף ביום הולדתו ה-70 של ראש-הממשלה המתפטר.

רענן לוריא:

קריקטוריסט העולם

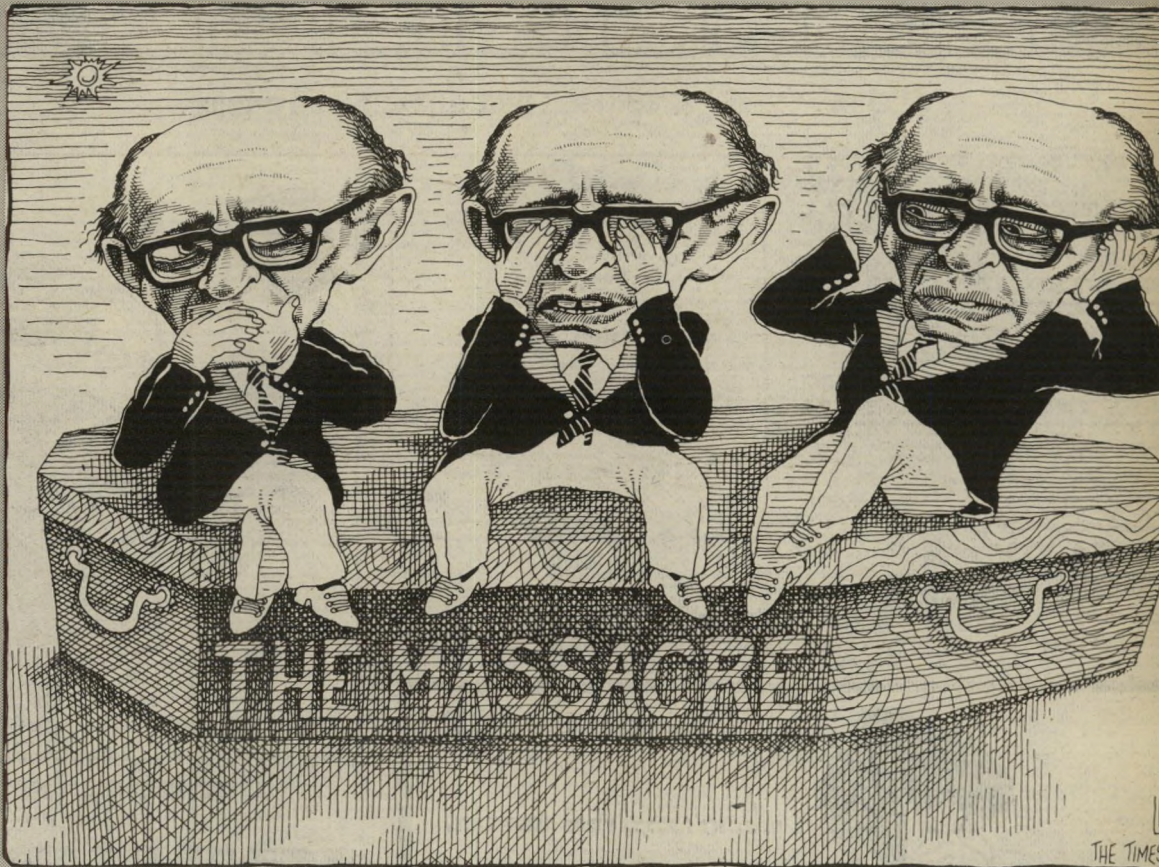
צעיר מתלאביב שיצא לעולם הגדול וכבש בו את מקומו תחת השמש, שהיא גם הסמל המיסחרי שלו והמופיעה בכל אחת מה קריקטורות שלו — הוא רענן לוריא. שאמנם אינו פועל בארץ, אך שורשיו וראשיתו ישראלים לחלוטין.

הוא החל את דרכו ברוב השבועונים, התעכב לשיחות די ממושך בצה"ל, עד הגיעו לדרגת רב-סרן, והחליט, לפני 16 שנים, לשחק אותה בגדול.

עד מהרה הפך קריקטוריסט של ליף האמריקאית ומאו עבר את כל קשת ההצלחה, דרך גדולי עיתוני גרמניה, טיימס של לונדון ולאחרונה אסאחי שימבון של סוקיו, עיתון המופץ ב-13 מיליון גיליון ביום.

תבחרו אתם. כאיש העולם הגדול הפך לוריא את היוצרות. הוא לא בחר בקריקטורות השנה שלו. תבחרו אתם. הבריק להעולם הזה, המערכת בחרה.

דניאלה שמי

רענן לוריא (לוריא): בנין (על הטבח): לא שמע, לא ראה, לא דיבר על הטבח

מדי פעם היה מצייר משהו לימי השישי, אבל אף פעם לא ממש קריקטורה פוליטית, בשל הצנזורה שהפעילו עליו בעיתון. לא נתנו לו יד חופשית והוא לא צייר.

בציפור הנפש עשה את הקריקטורות הפוליטיות הראשונות שלו בארץ, וכשנסגר העיתון ביקשו ממנו לעבוד עבור ידיעות אחרונות.

כאשר נכנס לעבודה התפטר רענן לוריא ומאו עובד בייק בידיעות אחרונות כקריקטוריסט ובנירוסלם פוסט כמבקר-אמנות וכעורך אמנותי. ואני חושב שאני מבקר הרכה יותר טוב מאשר קריקטוריסט, הוא אומר וממשיך לצייר. **מרידות התקופה.** את הקריקטורה המופיעה בעמוד זה בחר, כי יש לה הפשטות שהוא אוהב ומעבר לשני האנשים המצויירים בה משתקף מצב. מנהם בנין כאדם וקן וחסר-אונים, יושב על כורסה ומולו יודם ארידור כאיש נוקשה, עקשן ולא מתפשר. קריקטורה זו מבטאת לפי

לוריא

גיש מאוד לעניין הגרמני והעבודה ניראת שובה. טרן עצמו פירסם את הקריקטורה הזאת פירסומה במעריב.

מאיר רונן: יד חופשית

זיק של ידיעות אחרונות הוא מאיר רונן. בן 57, יליד אוסטרליה. הוא למד בבית-ספר לאמנות במלברן ותוך כדי ודים הבין שרמברנדט צייר יותר טוב ממנו, מנה לעיתונות.

1949 עלה ארצה. השפה שידע היתה ית והאפשרות היחידה היתה לעבודת סלם פוסט. הוא התקבל לעבודה עורך מאמרים ואחר-כך כעורך מאמרים.